

Putování

po

Jizerských
horách

28. - 29. 9. 2007

Zúčastnění:

Tínačů

Višňák

Wanahčawin

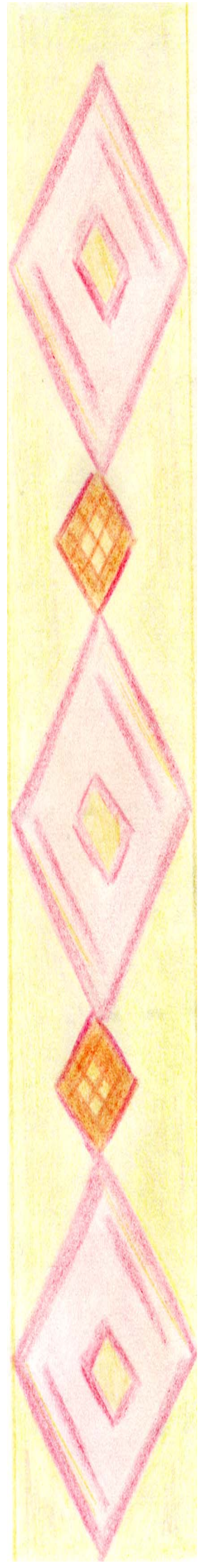
Wanyanka

Yučikala

Putování po Jizerských horách - Volavky nás už na táboře zvalí na tuto víkendovou akci a my už jsme tenkrát svou účast přislíbili. Měla to být vítaná změna v naší kmenové politice jednodenních výletů. A dnes to mělo nastat.

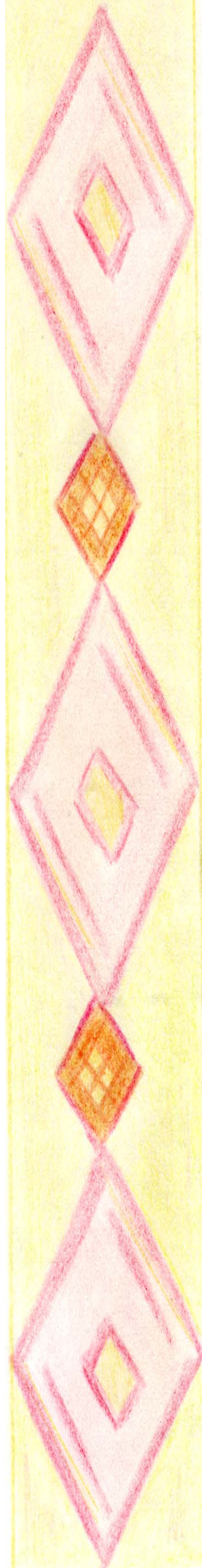
Ráno, když jsme se sešli v Kolíně, bylo deštivo. No co, poté co jsme zjistili, že vlakem, autobusem a vlakem bychom na cestě strávili mládí (a to si většina z nás nemohla dovolit), jelí jsme autem. Ale cestou pršet nepřestávalo, naopak, místy výrazně přituhovalo. Nicméně předpověď počasí byla příznivá, i když ne zase moc. Za deště jsme přijeli až do Hejnic, kde jsme se rozhodli začít putování posílením se na putování v cukrárně. Celá naše skupina se rozběhla jako vozy po cukrárně, každý obletoval pulty se zákusky a u pana cukráře si poroučel sladoučké občerstvení. Protože mžilo, nikomu se ven nechtělo, takže to vyřešil až pan cukrář, který prohlásil, že má polední přestávku a jde domů na oběd. Čímž nás konečně donutil k akci. Skoro to vypadalo, že se nám na ten puťák ani nechce, protože jsme se ještě jednou zdrželi, tentokrát při návštěvě kostela u Kláštera Hejnice. Shodli jsme se na tom, že minimálně v tomto kostele finanční nouzi zaručeně netrpí. Venku pršelo o něco víc a na puťák to stále nevypadalo, protože někteří z nás se rozhodli, že vyžebrají v klášteře nějaké pohoštění. Nic ale nedostali. Potom jsme sjeli autem do Ferdinandova, kde jsme před lesem zanechali auto, oblékli se do batohů a pláštěnek a chtěli vyrazit. Někteří se ale rozhodli nám toho deště dopřát víc a zdržovali odchod od auta do lesa.

Když si i opozdílci našli svoje boty, vyčůrali se, upravili si svou výstroj apod., mohli jsme vyjít vstříc mokré přírodě. Myslím, že pojem mokrá příroda je skutečně výstižný. Chůze

bahnem a potůčky vody nás pronásledovala celé naše setrvávání v této lokalitě. Odvážně, i když nenadšeně jsme se postavili zdvihající se krajině. To by jeden neřekl, že když se jede do Jizerek, tak se bude šlapat do kopce. Cesta to byla nepříjemná - bahnitá, plná kamenů, přes které stékaly pramínky vody. Měli jsme nocovat pod převísem, který nebyl vzdálenější než 3 km od našeho výchozího bodu. Cestou jsme si ještě udělali odbočku k vodopádu. Tady jsme se odpláštěnkovali, protože déšť se zmírnil na minimum a nám komplikovali výstup. Zde je dlužno zmínit, že Tínači, která měla opravdu nejhorší vybavení (až na boty) - největší a nejtěžší batoh, který už pamatoval kdeco, ve kterém si nesla dva ne příliš dobré spacáky - nesla tento výstup opravdu hrdínsky. Větší část cesty byla za námi, ale strmější před námi. Skutečně výstížným jsme shledali svatý obrázek na skále, pod kterým stál text dodávající poutníkům odvalu. Krátce potom jsme opustili cestu a po kamenech přeskákali rozvodněný potok, podél kterého jsme celou cestu stoupali. Když se nám to s pomocí Boží podařilo, čekaly nás další obtíže. Bahnitou necestou a pochybnými stezkami jsme se dostali až pod skalní převís. To ovšem nebyl ledajaký převís, to byl převís kultivovaný. Ruka civilizace do něj zasáhla takovou měrou, že nám před očima stál do skály vbudovaný dřevěný srub s krbem, stolem, lavicemi a postelemi, ke kterému vedly dřevěné schody. Uvnitř jsme našli kromě hluboké tmy i svíčky, lampičky, zásoby vody i jídla a knihu návštěv.

Odložili jsme si batohy, nechali je Tínači na hlídání a vydali jsme se na dřevo. To ale znamenalo absolvovat bahnitou stezku až k potoku, ten znovu přehopsat a pokračovat dál po cestě do kopce. Višňák s Yučim porazili několik soušek, které jsme nosili k potoku a potom přes něj až ke srubu. Ve srubu byla i pila, kterou jsme dřevo nařezali, nožem jsme vyrobili několik třísek a potom zaperlila Wanahča, když oheň začala rozkřesávat. V takovéto náročné situaci jsme to nikdo nečekal, obzvlášť když jsme letos zjistili, že Volavky na začátku tábora rozdělovali oheň ve svém typu sirkami. Inu, Wanahča byla ve svém živlu. Když rozdělovala oheň, začali jsme připravovat jídlo. Ukázalo se, že nejsme jediní, kteří mají zájem o srub. Přišli totiž další zájemci, kteří se tam už ale nevešli a

museli hledat útočiště před nočním deštěm jinde. Je pravda, že mnozí jsme byli mokří a ani do druhého dne se nám nepodařilo uschnout. Co se dělo večer mi není úplně známo, jelikož jsem se z mnoha důvodů odebrala nocovat mimo skupinu. Ráno jsem se ale opět připojila.

Bylo před desátou a ve srubu se ještě leželo ve spacácích. Pozvolna vycházeli odvážlivci hledat vhodné místo pro vykonání své ranní toalety. Pak se začala připravovat teplá snídaně. Jako Wanagi jsme měli puťák zakončit v sobotu po výletě, ale před setměním (bylo by nebezpečné jít zpět do Ferdinandova po mokřých kamenech a bahnem potmě) a Wanahča se měla s Višňákem zdržet až do neděle. I přes vědomí nebezpečí nočního chození nás obklopujícím terénem jsme na výlet vyrazili poměrně pozdě, lehce po dvanácté. Trasa byla stanovena jako okruh: přes Bílou Kuchyni na Ptačí kupy a dál přes vrch Holubník na Sedlo Holubníku a pod Holubníkem zpátky na Bílou Kuchyni a ke srubu.

Hned na začátku jsme potkali průzkumníky veřejného mínění, kteří nás požádali o názor na Jizerské hory. Tak jsme jim odpověděli na několik otázek s obrázky. Po chvílce chůze Wanahča objevila potravu, o kterou se s námi chtěla podělit - byly to tuším bukvice a docela se to dalo jíst. Šlí jsme sice bez batohů, ale výlet to byl náročný. Samozřejmě jsme se nevyhnuli kopcům, obzvlášť výstup na Ptačí kupy byl zoufalý. Ze strmého kopce, do kterého jsme stoupali, tekl v místě cesty potůček obklopený bahnem. Odměnou nám byl kouzelný výhled a vítr, který nás málem odfoukl. Pravda je, že nepršelo, zato jsme šlí významnou část cesty jakýmsi mokřadem, takže udržet si sucho v botách bylo minimálně pro mě naprosto nemožné. Cestou jsme obdivovali barvy podzimu a sbírali borůvky. Obzvlášť Wanahča byla fialová až za ušima. Na Sedle Holubníku byla budka, ve které jsme se skryli před větrem a dali si tam oběd. Odtud jsme se vrátili ke srubu, kde jsme si vzali svoje věci (nechali jsme tam Wanahče s Višňákem jen sekyrku, kterou nám slíbili vrátit při výletě na náš kmenový strom), rozloučili jsme se a odeslí k autu. Byli jsme zmrzlí, mokří a přišerně unavení.

Wanyanka

